

B'

Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκειν. Οἱ ἐπιβάται προητοιμάζοντο νὰ ἀποβιβασθῶσιν, ἡ δὲ κ. Τράμφεν ἀφύπνισεν τὴν Εὐάν.

— Θὰ ἐπανιδῆτε τὸν πατέρα σας, τῇ εἶπεν ἴσως, σὰς περιμένει ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας... Εἰσθε πράγματι εὐτυχὴς νὰ ἐναγκαλισθῆτε αὐτὸν μετ' ἀπουσίαν τόσῳ μακρόν!

— Γουλιέλμε! Γουλιέλμε! . . . τῇ ἀπήντησεν ἡ νεάνις.

Ὁ Κῆρυξ βραδυπορῶν εἰσῆρχετο εἰς Νέαν Ὑόρκην.

Ἀμα τῶν καλωδίων δεθέντων εἰς τὴν προκυμαίαν, ἐγένετο ἡ ἀποβίβασις.

Ὁ καιρὸς ἦν λαμπρὸς. Ὁ ἀκτινοβόλος ἥλιος ἀνυψοῦτο εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἡ προκυμαία, πεπληρωμένη περιέργων καὶ ἐργατῶν, παρίστα τερπνὸν θέαμα ζωῆς καὶ κινήσεως. Οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι, ἐλθόντες, ἵνα ὑποδεχθῶσι τοὺς ἐπιβάτας συνωστίζοντο καὶ συνεκικλῶντο μετὰ θορυβωδῶν ἀνευφημιῶν.

Ἡ κ. Τράμφεν καὶ ἡ Εὐά, ὀδηγούμεναι ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ ἱατροῦ τοῦ πλοίου, ἀπεβιβάσθησαν τελευταῖα.

Ἐδέησε νὰ ἐμποδίσωσι τὴν νεάνιδα, ἥτις ἤθελε νὰ ὁρμήσῃ ἐπὶ τῆς μεταξὺ τοῦ πλοίου καὶ τῆς προκυμαίας τεθειμένης στενῆς γεφύρας.

Ἦθελέ τις νομίσαι ὅτι αὕτη ἔτρεχε πρὸς τινὰ, ὃν ἐβλεπεν ἐκεῖ.

Ἐκφυγοῦσα τοῦ ἱατροῦ, ὅστις τῇ ἐκράτει τὸν βραχίονα, ἐφώρμησε πράγματι πρὸς τινὰ νεανίαν, ὅστις ἐφκίνητο περιμένων ἐπιβάτην τινά.

— Ἀ! Γουλιέλμε! ἐβόησεν ἡ δεσποινὶς Ἐβάνς πλησιάζουσα αὐτὸν μετὰ χαρᾶς.

Ἡ κ. Τράμφεν παρετήρησε τὸν νεανίαν τοῦτον.

— Εἶναι τῷ ὄντι ὁ Γουλιέλμος Σερβίλ, εἶπε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας καταπλήξεως, πρὸς τὸν ἱατρὸν καὶ τὸν πλοίαρχον ἀποτελειομένη.

— Τί σημαίνει τοῦτο; εἶπον οὗτοι βαδίζοντες πρὸς τὸ σύμπλεγμα, τὸ ὑπὸ τοῦ νεανίου καὶ τῆς Εὐᾶς σχηματισθέν.

Ἐπλησίασαν ἵνα ἐννοήσωσιν.

— Ἀπατᾶσθε, δεσποινίς, ἔλεγεν ὁ τὸν ὁποῖον εἶχε πλησιάσῃ ἡ δεσποινὶς Ἐβάνς νομίζετε ὅτι ἀποτείνεσθε πρὸς τὸν ἀδελφόν μου. Ὁμοιάζομεν παραδόξως πρὸς ἀλλήλους, δὲ εἶναι δὲ ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ἐκ τῆς ὁμοιότητος ταύτης προκύπτει τοιοῦτο λάθος. Περιμένω τὸν Γουλιέλμον, ὅστις εἶναι ἐπὶ τοῦ πλοίου . . . καὶ ὅστις λίαν βραδύνει νὰ ἀποβιβασθῇ.

Ἡ Εὐά, ὅλως γελῶσσα, εἶχε λάβῃ, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ, τὸν βραχίονα τοῦ νεανίου, ὃν ἐξελάμβανεν ἀντὶ τοῦ Γουλιέλμου, καὶ ὅστις ἦτο πράγματι ὁ δόκτωρ Γεώργιος Σερβίλ, ὁ συγγραφεὺς τῆς χημικῆς ἀνακαλύψεως, ἐφ' ἧς οἱ δύο ἐρασταὶ εἶχον θεμελιώσῃ τὴν ἐλπίδα τοῦ γάμου των.

Γέρων τις εἶχε πλησιάσῃ τὴν Εὐάν συγχρόνως μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ καὶ τοῦ ἱατροῦ.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη οὐδεμίαν εἶχε δώσῃ εἰς αὐτὸν προσοχήν. Οὗτος λαβὼν μεταξὺ τῶν χειρῶν του τὴν ξανθοχρουν τῆς νεάνιδος κεφαλὴν ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς δύο μακρὰ φιλήματα.

— Δὲν μ' ἐβλεπες λοιπόν, φίλτατόν μου τέκνον; τῇ εἶπεν.

ὑπὸ τὸ γλυκὺ τῶν φιλημάτων τούτων θάλλπος, ἡ Εὐά πρὸς στιγμὴν ἔμεινε δισταζούσα, εἴτα δὲ διευθύνασα τὰ βλέμματα αὐτῆς πρὸς τὸν γέροντα, ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ ὁποῖου ἔρρεον δάκρυα χαρᾶς, ἐψιθύρισεν ἄνευ ὁρμῆς, ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, τὰς λέξεις ταύτας:

— Ὁ πατήρ μου!

Στρεφόμενη δὲ προαχοῖμα πρὸς τὸν Γεώργιον Σερβίλ τῇ εἶπε:

— Γουλιέλμε! Γουλιέλμε! δὲν ἀπέθανες! . . . Ἐλθετε! . . . ὁ πατήρ μου θέλει εὐλογῆσθαι τὸν γάμον μας! . . .

Ἐπρεπε νὰ πληροφορήσωσι τὸν ἀδελφὸν τοῦ Γουλιέλμου καὶ τὸν λόρδον Ἐβάνς περὶ τῆς φοικῶδους καταστροφῆς, ἥτις ἐπληττεν ἀμφοτέρους.

Ὁ ἱατρὸς τοῦ Κῆρυκος καὶ ἡ κυρία Τράμφεν ἔβλεπον ἀλλήλους συγκεκινημένοι καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἠρώτωντο τίς ἐξ αὐτῶν θὰ ἀνελάμβανε τὸ ἐπίπονον τοῦτο καθήκον.

Ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ λόρδος Ἐβάνς προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ πᾶν ὅ,τι συνέβαινε. Ἡρώτα ὅτε μὲν τὴν θυγατέρα του, ἥτις δὲν τῇ ἀπῆντα, ὅτε δὲ τὴν κυρίαν Τράμφεν, ἥτις ἐψέλλιζεν, ὅτε δὲ τὸν ἱατρὸν, ὅστις ἐφκίνητο μὴ ἐννοῶν καὶ ὅστις ἐστρέφετο πρὸς τὸ πλοῖον, ὥστε περιέμενε, ἵνα ἐξηγηθῇ, τὴν ἔλευσιν ἄλλου τινὸς προσώπου.

Ὁ πλοίαρχος, ἡ ἀποστολὴ τοῦ ὁποῖου ἐπερατώθη, ἀποβιβασθεὶς εἰς τὴν ξηρὰν συνηνώθη μετὰ τοῦ πλήθους, ἀπετελέσθη δὲ ὁμιλὸς τις περιέργων ὑπὸ τῶν κρυγῶν τῆς Εὐᾶς ἐλκυσθέντων.

Ἐξήγησιν τις ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ χώραν ἐκεῖ.

Ὁ πλοίαρχος ἀποταθεὶς ταῦτοχρόνως πρὸς τὸν γέροντα καὶ τὸν νεανίαν καὶ δεικνύων αὐτοῖς τὸ πλοῖον:

— Κύριοι, εἶπε, θέλω νὰ ὁμιλήσω πρὸς ὑμᾶς, εὐαρεστήθητε δ' ἐπὶ τούτῳ νὰ μὲ ἀκολουθήσητε.

Καὶ προηγηθεὶς τῶν ἀκολουθησάντων αὐτὸν Γεωργίου Σερβίλ, τῆς Εὐᾶς τοῦ λόρδου Ἐβάνς καὶ τῆς κ. Τράμφεν, κατήλθεν εἰς τὸν μικρὸν θάλαμον τοῦ Κῆρυκος.

Ἀπαντες εἶχον βυθίσῃ σιωπηλῶς. Ἡ Εὐά, προσερείδομένη καὶ κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Γεωργίου, ἐφκίνητο ἀκτινοβόλος, ἐνῶ οὗτος, χωρὶς πλέον νὰ ἀπολογῆται, προβλέπων ἤδη ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῶν λόγων τῆς νεάνιδος, τὴν συμφορὰν, ἥτις τὸν ἐπληττε, καὶ ἥτις ἐπληττε συγχρόνως τὸ λογικὸν τῆς ταλαίνης κόρης, ἐγκατελείπετο νὰ ὀδηγῆται ὑπ' αὐτῆς, ὡχρός,

ὥσπερ φάντασμα, ἀδμονῶν νὰ μάθῃ τὰς λεπτομερείας τῆς καταστροφῆς.

Μόνος ὁ κ. Ἐβάνς οὐδὲν εἰσέτι ἐμάντευεν. Ἐξεπλήσσετο μόνον ἐπὶ τῇ στάσει τῆς θυγατρὸς του καὶ ἐθορυβεῖτο ἐπὶ τῇ πρὸς αὐτὸν ὀλιγορῖα τῆς.

Ὁ πλοίαρχος ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ἐχω νὰ ἐκπληρώσω λίαν χαλεπὸν καθήκον, εἶπεν ἐν πρώτοις πρὸς τὸν Σερβίλ, καὶ ἡ ὡχρότης ὑμῶν μοι λέγει ὅτι ἀρκούντως ἠννοήσατε καὶ ἐμάντευσάτε τὸ δυστύχημα, ὅπερ θέλω σὰς ἀναγγεῖλαι.

— Ὁ ἀδελφός μου ἀπέθανε! . . . δὲν εἶναι ἀληθές; . . . εἶπεν ὁ νεανίας ἔτι μᾶλλον ὡχρίων.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ἀπέθανε διαρκούντος τοῦ διαύλου;

— Ναί. . .

— Μὲ ὀδηγεῖτε πλησίον του;

— Φεῦ! κύριε! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐναγκαλισθῆτε τοῦλάχιστον τὸ πτώμα του. . . ὁ ἀδελφός σας ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῆς καταιγίδος τῆς νυκτὸς ταύτης. . .

— Ἀ! ταλαίπωρε ἀδελφέ! ἀνεβόησεν ὁ Γεώργιος, πίπτων ἐκλελυμένος ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ διὰ τῶν χειρῶν καλύπτων τὸ πρόσωπόν του.

— Γουλιέλμε, διατί κλαίετε; εἶπε μειλιχίως ἡ Εὐά, ἀποχωρίζομένη τοῦ βραχίονος τοῦ Σερβίλ καὶ πλησίον αὐτοῦ ὀλοφύουσα.

— Πρέπει νὰ προσπαθῇσωμεν, ὅπως ἐπαναγάγωμεν τὴν δεσποινίδα Ἐβάνς πρὸς ὑμᾶς, εἶπε μετὰ ταῦτα ὁ πλοίαρχος πρὸς τὸν γέροντα ἡ ἐπιμονὴ τῆς συντείνει, ὥστε νὰ πάσχῃ ἔτι μᾶλλον ὁ κύριος Σερβίλ.

— Παρατηροῦμεν, Εὐά, ὅτι πᾶν ὅ,τι πράττεις καθίσταται τοῦλάχιστον γελοῖον, ἂν οὐχὶ ἀπρεπές, εἶπε τότε ὁ κ. Ἐβάνς.

[Ἐπὶται συνέχεια].

ΑΝΑΡ. Π. ΒΛΑΧΟΧΡΗΣΤΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἐλπινίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἀγνώστος τῆς Βελλεβίλλης», μυθιστορία Π. Ζακόν δρ. 2,50 (2,70)

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μ., τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθ. ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετ' ἀφφασεὶς Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστόρ. δραματικώτατον Ἐκδ- Δε- Μοντεπέν, ἀρτι ἐκδοθέν. Δραχ. 3 [3,30]

«Τὸ Τριακοσάδραχμον» Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50 [60]

«Ἰγνείνη», Παύλου Μαντεγάτζα, μετ' ἀφφασεὶς Ν. Ἀξελού, ἱατροῦ Δρ. 4 [4,30]

«Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαραντη (μαγείρου) Δρ. 4 [4,30]